

॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ इत्यारण्यके पर्वणि नैलकंठीये भारतभावदीपे द्वाधिकशततमोऽध्यायः ॥ १०१ ॥ ॥ ७३ ॥ तवेति चतुर्विधाः सुरनरतिर्यक्स्थावराः दिवौकसः दे
 त्वयाभूमिः पुरानष्टासमुद्रात्पुष्करेक्षण ॥ वाराहं वपुराश्रित्य जगदर्थे समुद्रता ॥ २१ ॥ आदिदैत्यो महावीर्यो हिरण्यकशिपुः पुरा ॥ नारसिंहं वपुः कृत्वा सूदितः पु
 रुषोत्तम ॥ २२ ॥ अवध्यः सर्वभूतानां बलिश्चापि महासुरः ॥ वामनं वपुराश्रित्य त्रैलोक्याद्भ्रंशितस्त्वया ॥ २३ ॥ असुरश्च महेश्वासो जंभइत्यभिविश्रुतः ॥ यज्ञ
 क्षोभकरः क्रूरस्त्वयैव विनिपातितः ॥ २४ ॥ एवमादीनिकर्माणि येषां संख्यानविद्यते ॥ अस्माकं भयभीतानां त्वंगतिर्मधुसूदन ॥ २५ ॥ तस्मात्त्वादेव देवेश लो
 कार्थं ज्ञापयामहे ॥ रक्षलोकांश्च देवांश्च शक्रं च महतो भयात् ॥ २६ ॥ इति श्रीमहाभारते आरण्यके पर्वणि तीर्थयात्राप० लोमशतीर्थयात्रायां विष्णुस्तवे द्वाधिक
 शततमोऽध्यायः ॥ १०२ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ देवा ऊचुः तव प्रसादाद्दृष्टे प्रजाः सर्वाश्चतुर्विधाः ॥ ताभाविताभावयन्ति हव्यकव्यैर्दिवौकसः ॥ १ ॥ लो
 कात्येवं विवर्धतेत्यन्योन्यं समुपाश्रिताः ॥ त्वत्प्रसादान्निरुद्धिग्रास्त्वयैव परिरक्षिताः ॥ २ ॥ इदं च समनुप्राप्तं लोकानां भयमुत्तमं ॥ न च जानीमकेने मेरात्रौ वध्यं
 ति ब्राह्मणाः ॥ ३ ॥ क्षीणेषु च ब्राह्मणेषु पृथिवी क्षयमेष्यति ॥ ततः पृथिव्यां क्षीणायां त्रिदिवं क्षयमेष्यति ॥ ४ ॥ त्वत्प्रसादान्महाबाहो लोकाः सर्वे जगत्पते ॥ विना
 शं नाधिगच्छेयुस्त्वया वै परिरक्षिताः ॥ ५ ॥ विष्णुरुवाच विदितं मे सुराः सर्वप्रजानां क्षयकारणं ॥ भवतां चापि वक्ष्यामि शृणु ध्वं विगतज्वराः ॥ ६ ॥ काले
 य इति विख्यातोगणः परमदारुणः ॥ तैश्च वृत्रं समाश्रित्य जगत्सर्वं प्रमाथितं ॥ ७ ॥ ते वृत्रं निहतं दृष्ट्वा सहस्राक्षेण धीमता ॥ जीवितं परिरक्षन्तः प्रविष्टा वरुणालयं
 ॥ ८ ॥ ते प्रविश्योदधिं घोरं नक्रग्राहसमाकुलं ॥ उत्सादनार्थं लोकानां रात्रौ घ्नन्ति कृषीनिह ॥ ९ ॥ न तु शक्याः क्षयं नेतुं समुद्राश्च यगाहिते ॥ समुद्रस्य क्षये बुद्धिर्भव
 द्भिः संप्रधार्यतां ॥ १० ॥ अगस्त्येन विना को हि शक्तो न्योर्णवशोषणे ॥ अन्यथा हि न शक्यास्ते विना सागरशोषणं ॥ ११ ॥ एतच्छ्रुत्वा तदा देवा विष्णुना समुदाहृतं ॥
 परमेष्विनमाज्ञाप्य अगस्त्यस्याश्रमं ययुः ॥ १२ ॥ तत्रापश्यन् महात्मानं वारुणिं दीप्ततेजसं ॥ उपास्यमानं नृपिभिर्देवैरिव पितामहं ॥ १३ ॥ तेऽभिगम्य महात्मानं
 मैत्रावरुणिमच्युतं ॥ आश्रमस्थं तपोराशिकर्मभिः स्वैरभिषुवन् ॥ १४ ॥ देवा ऊचुः नाहुषेणाभितप्तानां त्वं लोकानां गतिः पुरा ॥ भ्रंशितश्च सुरैश्चर्या
 त्वलोकालोककंटकः ॥ १५ ॥ क्रोधात्पटद्दः सहसा भास्करस्य न गोत्तमः ॥ वचस्तवानतिक्रामन्विध्यः शलोनवर्धते ॥ १६ ॥
 वान् ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ वारुणिमैत्रावरुणपुत्रं ॥ १३ ॥ अभिषुवन् अस्तुवन् अङ्गावआर्षः ॥ १४ ॥ १५ ॥ न गोत्तमः पर्वतेषु श्रेष्ठः सिन्धोनाम्ना ॥ १६ ॥